

Arrest

nr. 224 353 van 29 juli 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 11 februari 2019 beslist de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) van 16 juli 2016 ongegrond te verklaren.

Eveneens op 11 februari 2019 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: E.A., M. (...)

geboortedatum: (...).1970

geboorteplaats: Oujda

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen ...7... dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.
(...)"*

Op 29 juli 2019 bij arrest nr. 224 352 (RvV 231 281) vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) genoemde beslissing van 11 februari 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en tenslotte van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt als volgt:

"Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." (eigen onderlijning).

Verzoeker is ernstig ziek. Hij kampt met zware psychologische problemen: verzoeker heeft een chronische PTSD. Verzoeker dient op dagelijkse basis een waslijst medicijnen te nemen. Zijn behandelende arts geeft aan dat er bij een stopzetting van de behandeling een gevaar voor zelfdoding bestaat. Daarnaast heeft verzoeker ook insuline-afhankelijke diabetes mellitus.

In het kader van de procedure 9ter Vw., werden talrijke medische attesten aan verwerende partij bezorgd. Verwerende partij is perfect op de hoogte van de medische problemen van verzoeker.

Ook verwerende partij meent dat de behandeling van verzoeker levensnoodzakelijk is. De arts-adviseur stelde in haar advies op 14 januari 2019 immers het volgende:

"Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de diabetes mellitus type II en de angststoornis, hoewel deze beschouwd kunnen worden als een medische problematiek die een reëel

risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van Mr. E.A. (...) indien deze niet op een adequate manier opgevolgd en behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko. "

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt in de bestreden beslissing echter met geen enkel woord over gerept. Uit niets blijkt dat verwerende partij gekeken heeft naar de problematische gezondheidstoestand van verzoeker. Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft. Voorts kan men het feit dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de problematische gezondheidstoestand van verzoeker weinig zorgvuldig noemen, en vormde deze gebrekkige motivering een schending van de motiveringsplicht.

Ook schendt verwerende partij hierbij artikel 3 en 13 EVRM aangezien ze niet afdoende heeft onderzocht wat er met verzoeker zal gebeuren indien hij wordt teruggestuurd zijn land van herkomst. In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

Wat betreft het feit dat de levensnoodzakelijke medische zorgen in Marokko toegankelijk zijn voor verzoeker, wenst verzoeker te verwijzen naar RvV arrest nr. 220 072 /II, waarin Uw Raad oordeelde dat de toegankelijkheid van de nodige zorgen niet aangetoond was.

Verder blijkt uit het document BDA-20181029-MA-6914 (zie administratief dossier) dat verzoeker geen financiële steun kan krijgen in Marokko om zijn talrijke medicatie te betalen:

"It should be noted that medicines are free of charge only if administered during treatment in a public facility. Otherwise they are not free nor reimbursed and RAMEC beneficiaries should buy them at the pharmacy. This is one of the major sources of dissatisfaction among RAMEC beneficiaries."

Uit de bronnen in het administratief dossier, blijkt bijgevolg net dat de RAMEC enkel de kosten van medicatie dekt terwijl men in een publiek ziekenhuis verblijft. Indien men zoals verzoeker nood heeft aan een ambulante behandeling, dient men zelf volledig de kosten voor de medicatie te dragen.

Voor verzoeker is dit problematisch, aangezien hij op dagelijkse basis een groot aantal medicijnen dient te nemen ter behandeling van zijn ernstige psychologische problemen.

Om al deze redenen meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden. "

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt ernstig ziek te zijn en te kampen met zware psychologische problemen. Een stopzetting van de behandeling zou lijden tot het gevaar op zelfdoding. Daarnaast zou hij ook insulineafhankelijke diabetes mellitus hebben. Bij afgifte van het bevel diende rekening gehouden te worden met zijn gezondheidstoestand. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou duidelijk zijn geschonden daar in de beslissing geen woord staat omtrent zijn gezondheidsproblemen. In arrest nr. 220.072 oordeelde de Raad dat de levensnoodzakelijke medische zorgen in Marokko niet toegankelijk zijn. RAMEC zou enkel de kosten van medicatie dekken terwijl men in een publiek ziekenhuis verblijft. Indien men, zoals hijzelf, nood heeft aan een ambulante behandeling, zou men zelf volledig de kosten voor de medicatie moeten dragen. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Hij toont het tegendeel niet aan en betwist derhalve het determinerend motief dat volstaat om de beslissing te schragen naar recht, op geen enkele wijze.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Waar verzoeker meent dat er gemotiveerd diende te worden omtrent zijn medische toestand, dient opgemerkt dat het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

De bestreden beslissing werd immers genomen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en nadat de ambtenaar-geneesheer vaststelde dat de zorgen zowel toegankelijk als beschikbaar zijn in het land van herkomst, Marokko.

Op het moment dat de bijlage 13 werd genomen, was de verwerende partij op de hoogte van de medische situatie en meer bepaald van de ongegrondheidsbeslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 10 mei 2016, in arrest nr. 167.365, onder meer het volgende:

"De bestreden bevelen bevatten in casu inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de bevelen werden genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoekers en meer bepaald de (gezondheid-) situatie van zoon F. en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer de bestreden bevelen werden genomen."

M.b.t. artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat hieruit geen formele motiveringsplicht vloeit. Uit het administratief dossier blijkt dat met de elementen voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wel degelijk rekening werd gehouden voordat de beslissing werd genomen. De afweging luidt als volgt:

“1. Gezins- en familielevens: alleenstaand 2.hoger belang van het kind: geen 3.gezondheidstoestand: in medisch advies: geen contra indicatie om te reizen”.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor zover verzoeker kritiek heeft op de inhoud van de ongegrondheidsbeslissing, dient opgemerkt dat die beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidige vordering, waardoor dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. Niettegenstaande het feit dat de bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 februari 2019 dat werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, en de beslissing van diezelfde datum waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de verwerende partij het zelf klaarblijkelijk nuttig en nodig heeft geacht om de uitkomst van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet af te wachten alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij af te geven. De verwerende partij heeft pas besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot medische verblijfsregularisatie. Aldus heeft de vaststelling dat de aanvraag om medische regularisatie ongegrond is en dat er vanuit medisch standpunt geen bewaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland geleid tot het oordeel dat er geen medische bezwaren zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Door aldus te handelen erkent de verwerende partij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van beide beslissingen: deze werden genomen op dezelfde datum door dezelfde ambtenaar, attaché K.D. In de bestreden beslissing wordt ook aan de burgemeester van Antwerpen instructie gegeven het attest van immatriculatie in te trekken en de verzoekende partij af te voeren uit het vreemdelingenregister omwille van het “*verlies van recht op verblijf*”. Het is precies die vaststelling die in voorliggende zaak aanleiding heeft gegeven tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus blijkt dat het nemen van de verwijderingsmaatregel tegelijkertijd werd onderzocht als de weigeringsbeslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag en dat genoemde beslissingen nauw samenhangen.

Gelet op de gegrondheid van het middel met betrekking tot de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de daaruit volgende nietigverklaring van deze beslissing, zoals blijkt uit arrest nr. 224 352 van 29 juli 2019 (RvV 231 281), moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de veronderstelling dat het aangevoerde medische probleem mogelijk kan worden weerhouden in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de verwerende partij niet zou hebben besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Derhalve is het passend het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten mee uit het rechtsverkeer te halen en te vernietigen.

De overige onderdelen van het middel behoeven geen verder onderzoek nu deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU